

dets gode Ret. Det er mig, som sagt, fuldkomment klart, at det er principielt rigtigt, og at der er en aldeles afgjørende Forskjel imellem dette Tilfælde og andre Lovbestemmelser, som kun omhandle Ministerens administrative Myndighed. Hvor den ærede Minister gjør Indsigelse imod en uberettiget Indblanding i Administrationen, sympathiserer jeg ganske med ham deri, men derom er der slet ikke Spørgsmaal her. Det er et statsretligt Begreb, hvorom det her dreier sig; den ærede Minister skyder det bort, men det vil i Længden ikke gaae an at benægte dets Gyldighed. Det er en Lovgivningsmagt paa anden Haand, hvorom der er Tale, en delegeret Myndighed af en heelt anden Charakter end den sædvanlige Administrationsmyndighed, og da stemmer det efter mit Begreb med Rigsdagens Værdighed, at der gjøres en Meddelelse til den om den Maade, hvorpaa denne overdragne Myndighed benyttes. Jeg skal imidlertid ikke nu fortsætte denne Debat længere.

Formanden: Ordføreren har Ordet.

Ordføreren: Efter hvad den ærede Formand for Udvalget (Krieger) nu har udtalt, skal jeg frasalde Ordet.

Lehmann: Det var egentlig om det samme Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler berørte, at jeg havde ønsket at sige et Par Ord. Disse ere dog nu i det Væsentlige sagte, og jeg skal derfor indskrænke mig til paa det Bestemteste at fastholde, hvad jeg tidligere i anden Sammenhæng har sagt, at det ved Sammenligningen mellem Landcommuner og Kjøbstæder aldeles ikke er gjort med at spørge om, hvor mange Indvaanere de have, hvor stort deres Areal er, hvor store Skatter de betale osv. Det, hvorpaa det med Hensyn til Lovgivningen kommer an, er, hvilken Myndighed de have. Jeg skal imidlertid ganske vist ikke nu komme ind paa de uheldige Følger — hvoraf vi nu staae overfor en — af, at alle disse Smaa-Kjøbstæder indenfor det communale Omraade ville komme til at staae som Souveræner, ville komme til at staae directe under Ministeriet, medens Sognecommunerne kun ere Sectioner

i den større Amtscommune og staae under Amtsrådets Control, hvorfor man til Landcommunerne har kunnet overdrage megen Berettigelse, som det har sin Betænkelse at overdrage til de smaa Kjøbstadcommuner, som komme til at staae directe under Ministeriet. Naar der er blevet talt om Indgreb i Administrationen, da er dette fuldkomment uanvendeligt, forsaavidt der i Vedtægterne kun optages Noget, som Regjeringen ikke, hvis det havde været uomtalt, selv havde kunnet foreskrive, eller Communerne af sig selv bestemme. I det foreliggende Communallovsforslag er der jo, netop fordi den skal omfatte baade Store og Små, blevet optaget Bestemmelser, som give Communerne Myndighed med Hensyn til forskellige Forhold, der hidtil bestandigt have været afgjorte ved Lov, idet man har fundet, at, hvad der passede paa de Store, ikke passede paa de Små, og omvendt, og at man derfor helst maatte nøies med at henvise Afgjørelsen deraf til Vedtægten, men derved vil jo Vedtægten ligefrem blive Supplement til den her foreslaede Lov.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget under Nr. 14 til § 20:

I 2det Stykke udbgaaer Comma efter Ordet: „Partex“, og efter dette tilføies: og det ikke er et Eiendomsfællesskab, som grunder sig paa frivillig Overenskomst. vedtoges med 34 Stemmer mod 16.

2) Forslag af Samme under Nr. 15 til samme Paragraph:

Ordet „Indenrigsministeren“ i 2det Stykke i 4de Linie franedes forandres til: vedkommende Minister. vedtoges eenstemmig med 54 Stemmer.

3) Forslag af Samme under Nr. 16 til § 21:

Istedetfor Paragraphens nuværende Indhold sættes: